

FORASTER EN EL PROPI PAÍS

Un relat de: [Sebastià Climent](#)

D'ençà el canvi de propietari, però sobretot a causa del canvi de personal, les meves anades a la cafeteria s'han espaiat molt. Després de molt temps sense venir, avui hi he entrat i davant d'una gerra de cervesa, he estat recordant amb certa nostàlgia els bons moments viscuts en aquest mateix local. Era un temps, de fet no massa llunyà, en que en un ambient agradable i acollidor podies mantenir converses més o menys intrascendents amb interlocutors del país. No pas com passa ara que, com a molt, només pots intercanviar unes limitades paraules de salutació o comiat en una llengua coneguda. És del tot improbable, per no dir gairebé impossible, tenir una xerrada amb cap dels presents, perquè o bé no coneixen l'idioma o no el volen conèixer o no s'hi volen expressar perquè, potser, el consideren una qüestió secundària i absolutament prescindible.

Si veig un bar o un restaurant amb una indubtable aparença de ser exclusiu per a clients d'un país estranger i opto per entrar-hi, ja sé que allà hi seré un foraster. Però aquest no és el cas de la cafeteria a la que em refereixo. Els antics propietaris i l'actual són d'aquí. Des del rètol del local fins a qualsevol cosa escrita, estan en el nostre idioma. On és, doncs, la causa perquè jo hagi canviat l'habitud d'anar-hi sovint? Curt i ras, el personal que atén el públic i l'ambient que s'hi respira. La cambrera, una noia romanesa, alta i ben plantada, amb uns ulls bonics i mirada freda, distant i inexpressiva, m'atén en un castellà gairebé intel·ligible i amb un posat d'autòmat. Una dotzena de persones, la majoria homes joves, asseguts a les taules conversant i rient sorollosament i un parell de xicots jugant als escacs a la barra. Amb tots ells, també romanesos, la cambrera hi estableix una relació més humana, més cordial. Fins i tot bromeja animadament.

Jo, l'únic client autòcton, m'hi he sentit un estrany, un foraster a casa. No sóc xenòfob, Déu me'n guard, però aquesta vivència m'ha fet sentir molt incòmode. En sortir m'he proposat no tornar-hi fins que no es capgiri la situació.

Ja n'estic fart de sentir-me foraster al meu propi país, de sentir-me ciutadà d'una colònia i tip de constatar com la nostra llengua és permanentment menystinguda, ignorada, exclosa, discriminada o fins i tot atacada, en molts àmbits de la societat que no cal esmentar perquè tots els tenim presents i sovint hi hem d'anar a espetegar.

Si no hi fem res, la nostra cultura esdevindrà, com en altres temps, un simple element folklòric i el nostre poble serà descaradament o subtilment anorreat, sense respectar res ni ningú. I, molts, mirant-s'ho amb absoluta passivitat, com si fos la cosa més normal del món.